

Een giraffe in Praag

Cazimir Maximillian

Een giraffe in Praag

BRAVE NEW BOOKS

Reeds verschenen van Cazimir Maximillian:

Jip de Zwerfhond
Volgend jaar wordt alles beter
Normaal
Vega Parallel
Een giraffe in Praag

In voorbereiding:

Ik niet hoor!
Sugar and Spice
Reptielen

Eerste druk: april 2018
Tiende druk: februari 2019

Copyright © 2018 Cazimir Maximillian
Brave New Books.nl
Omslag © Cazimir Maximillian
Auteursfoto © Niels Thieleman
ISBN: 9789402174861

Locatie omslag: Kafka museum, Praag.

Inhoud:

De Bijzaken 9

De Hoofdzaak 191

Tapes 321

Soundtrack 339

Elke ideaal genereert evenzoveel heiligen als martelaren.

Franz Kafka

*

De wereld is klein...

Meerdere personen

De Bijzaken

Berlijn.

Nadat hij, vanwege werkzaamheden, in Hannover moest overstappen op een ICE, waarbij hij door de drukte de hele reis op de grond moest zitten, was Felix opgelucht wanneer hij eindelijk in Berlijn was gearriveerd. Wanneer hij via de hal van Berlin Hauptbahnhof naar de uitgang liep, kreeg hij spontaan een thuisgevoel. Dit werd gecreëerd door een terugblik op enkele bezoeken die hij eerder aan de Duitse hoofdstad had verricht. Nu moest hij hier een nacht slapen om vervolgens de volgende dag op tijd een van de vroegste treinen naar Praag te kunnen pakken. Wat voor doel hij in Praag had? Naar zijn zeggen iets met inspiraties voor een nieuw boek, alleen wist hij nog niet waar het over moest gaan.

Op de begaande grond van het station werd hij overvallen door de sfeer; bestaand uit een Duitstalige vrouwenstem die regelmatig omriep op welke *gleiss* welke *zug* vertrok, de mengeling aan honderden stemmen, het piepende geluid van een arriverende of vertrekkende S-Bahn's op de glazen perronbrug, de geur van verse curryworsten en kebab. Het was november 2016, Trump had onlangs de verkiezingen gewonnen en eenmaal Felix de stationshal uitliep, trof hij daar de eerste groep demonstranten. Het verdere uitzicht bestond uit vele gebouwen en torenkranen, trams en taxi's die hun passagiers oppikten of afzetten. Het was een grijze dag en het zou niet lang meer duren voordat het donker werd. Langs de passerende en tegemoetkomende trams, auto's, bussen en loeiende instantiewagens, waarbij hij bij dat laatste zijn oren moest bedekken liep hij naar het hostel waar hij had geboekt. Felix dacht aan het feit dat hij straks, als hij enkele straten had bewandeld, kon inchecken, zijn spullen op zijn kamer kon dumpen en het ommetje kon maken dat hij voorheen ook altijd

maakte wanneer hij in Berlijn was.

De motregen striemde in zijn gezicht en voor hij het opmerkte was de lucht immers dichtgetrokken. De gebogen straatlantaarns begonnen op te gloeien. Het was bijna vijf uur. Even later sloeg hij de Oraniënburgerstrasse in, daar zou zijn hostel zich bevinden. Felix realiseerde zich dat hij voor Berlijn al bijna Google Maps niet meer nodig had. In de verte zag hij het uithanglogo van het hostel. Hij arriveerde de ingang. Er stond buiten iemand te roken. Nadat hij langs een luxueus barretje en een koffietentje liep melde hij zich bij de balie. De vriendelijke man achter de toonbank doorzocht het systeem en vertelde dat hij Felix's naam er niet tussen zag staan. Hij raakte niet in paniek. Maar zo had hij zichzelf voorheen wel anders gekend.

Mompelend liep hij naar de opgegeven tramhalte. Berlijn scheen twee hostels met dezelfde naam te hebben en had hij er klaarblijkelijk eentje geboekt op een plek waar hij nog nooit was geweest. Afijn, op de tramkaart leek het niet ver. Het St Landsbergerallee. De tramhalte was vreemd ingericht; de tram stopte midden op straat waarbij de mensen de weg over moesten steken om in en uit te kunnen stappen. Felix vroeg zich af in wat voor oord zou hij nu wel niet terecht komen? Naast hem stond een meisje. Ze had een vrij stevig postuur, groen gekleurd haar en ze was net bezig om de oortjes van haar smartphone in te doen. Felix beraamde om haar vele vragen te stellen, met als uitgangspunt iets moois. Maar voor de zoveelste keer liet hij het links liggen. De tram kwam. Hij stapte achter in zonder een kaartje te kopen. Stickers op het raam waarschuwde de zwartrijders dat in de gaten werden gehouden door camera's. 'Oh, spannend!' dacht Felix. Hij nam plaats tegenover een

alternatief stelletje... Even later realiseerde hij dat het Nederlanders waren, maar maakte hij geen aanstalten om contact te maken. Daarvoor had hij het te druk met andere dingen in zijn hoofd. De tram kwam aan bij de Alexanderplatz. Maar volgens de haltescherm was hij er nog lang niet. 'Holy shit!' dacht hij. 'Waar word ik helemaal naartoe gebracht?' Het stelletje vertelde onderling over een feest die ze zouden gaan bijwonen. 'Zou ik me eventueel bij kunnen aansluiten?' dacht hij.
Maar nee...

De tram denderde van halte naar halte en liet de binnenstad steeds verder achter zich. In het donkere regenachtige uitzicht zag Felix dat hij in een een of andere... 'Dat ik nog geen Sovjettanks voorbij heb zien komen rijden.' dacht hij erover. Hele sombere flatjes, toko's en nachtwinkels met oude en abstract verkleurde, door water aangetaste neonborden, enkele pizza en kebabzaakjes... Over twee haltes zou hij er moeten zijn. Hij stapte uit bij Landsberger Allee/Danzingerstr, maar bleek, nadat hij naar de weg vroeg bij een vrouw, een halte te vroeg te zijn. Hij besloot het om dat stuk maar te belopen. Hij moest wel heel ver buiten het centrum zijn want hij kon nergens meer de Fernsehturm bovenuit zien steken. Het regende harder... In de verte zag hij het gebouw waar "Generator" op stond. Met zijn rolkoffer en rugzak liep hij erop af. Een viaduct over met daaronder de sporen van zowel de metro als de trein. Na verkeerd te zijn gelopen had hij uiteindelijk de uitgang gevonden. Het hostel was echter ook niets meer dan een van de sobere flatjes in deze buurt. Maar... zolang hij maar een bed had om vannacht in te slapen. Achter de balie zat een kale jongeman. Zou het een neonazi zijn? Het bleek echter een hele aardige kerel te zijn die belangstelling

toonde in Felix's reis.

Felix vertelde dat hij boeken schreef en dat hij daarvoor Praag had verkozen.

Na een gesprek erover met de jongeman kreeg hij een toegangskaartje. Hij pakte de lift en ging naar boven. Wanneer hij door de gangen liep had hij het idee dat dit een inrichting of gevangenis moest zijn. De muren waren kaal en wit en de kamerdeuren waren blauw, met een groot wit nummer erop. Hij kwam aan bij zijn kamer, stak het kaartje in de gleuf van het slot, maar hij leek te weigeren. Hij probeerde het nog enkele keren, maar er was geen klakkend geluid te horen dat bevestigde dat de deur van het slot was. Toen ging de deur ineens open, maar de donkere kamer leek zo goed als verlaten te zijn. Wanneer hij naar binnen liep bleek er iemand achter de deur te staan. Felix schrok.

'Don't panic.' zei het figuur. Hij knipte het licht aan. Het was een gezet persoon, slordig geschoren baard, vlassig halfkort haar. Hij maakte wijs dat Felix het kaartje verkeerd in de deur stak. Maar ook...

'You're Dutch?'

'Eeh... yes?'

'Oh... Goedenavond...' zei hij met een lach.

'Waar kom je vandaan?'

'Antwerpen! En gij?'

'Amsterdam...'

Felix deed de deur nog even dicht om het kaartje te controleren. Hij deed het nu wel. Ze raakten verder in gesprek.

'Ja, ik dacht echt van... waar kom ik uit?' zei Felix, 'Kom ik in een van de somberste buurtjes van Berlijn...'

'Och... er zijn nog somberdere buurten...' zei de Belg.

'Wat dan?'

'Verderop is er een asielzoekerscentrum.'

'Ach, die mensen zijn toch ook hier niet voor niks heen gevluht...'

De Belg wende zijn blik af. Felix vroeg nog maar even naar de badkamer... Deze bleek wel een kleine 50 meter van de slaapkamer vandaan te zijn.

Felix stapte bij Alexanderplatz de tram uit, nadat hij zijn spullen een plek had gegeven en zijn bed had opgemaakt. Het was zes uur 's avonds, Felix liep langs de kerstmarkt, waarvan de kramen inmiddels gingen sluiten... Op diverse plekken stonden gewapende politieagenten. Onder een viaduct merkte hij een groep jonge straatmuzikanten op, spelend op blaas of snaarinstrumenten... en een laptop. Dit vormde een geheel waar Felix toch wel eventjes een tijdje voor stil stond. Achter hem lagen er slaappleatsen en sommige zwervers maakten aanstalten om onder de wol te duiken; nadat ze bijvoorbeeld een dosis alcohol naar binnen hadden gewerkt. De slaappleatsen zagen er, door de verzameling aan spullen, bijna uit als slaapkamers. Net buiten de Alexanderplatz at Felix bij een kebabzaak en vervolgens liep hij door naar de Torstrasse... Hij bleef eventjes staan bij het hostel waar hij de eerste twee bezoeken verbleef... Het hostel dat inmiddels door de gemeente was opgeheven. Hij kreeg spontaan heimwee.

'Een echte leerschool...' dacht hij. 'Hier had ik het gerust wel een jaar uitgehouden als ik geen werk had... Die paar weekjes stelden in principe niks voor... Maar het tweede bezoek dan... met mijn vrienden...' mompelde hij in zichzelf. 'Die avond... godverdomme... Dat was gewoon een echte Berlijnse avond.... Fusspils, Tresor, een eigen identiteit... Om over die Franse meiden te zwijgen... Dat had gewoon in meervoud moeten gebeuren... Maar sinds dit jaar werden alle kraakpanden in Berlijn ontruimd; zo ook dit hostel...'

Hij keek nog één keer naar de donkere portieken van de tweede en derde verdieping... Het balkon was verlaten en het was er pikdonker, maar de nachtwinkel onder het pand draaide nog. Via de nachtwinkel was het hostel te bereiken zonder dat je aan hoefde te bellen. Hij besloot door de lopen en stak de Torstrasse over...

Hij dacht dat hij verkeerd was gelopen, maar bij een oude fabriek op een kruispunt viel het kwartje. Even verderop bevond Café November. Eentje die hij tot nu toe elke keer bezocht als hij in Berlijn was. Het begon met een soort vergelijking met een café aan het einde van de straat waar hij woonde... Het terras was grotendeels als onbruikbaar gemaakt en vele stoelen waren aan de tafels gesnoerd. Felix nam plaats aan het tafeltje dat nog vrijstond, nadat hij binnen een Berliner Weiss had besteld. Buiten pield hij vervolgens op zijn smartphone. De ober bracht hem een halve liter Berliner Weiss, stak een kaarsje aan en vroeg of hij het niet koud had. Felix antwoordde dat zijn jas zijn beste vriend was.

Hij nam wat slokken van zijn bier en genoot van de stilte van de plek. Zo af en toe passeerde er een voorbijganger; waaronder een jongetje van een jaar of acht op een kleine skateboard. Felix keek daarbij automatisch naar de tijd op zijn smartphone. Hij had een bericht van een onbekende afzender... Het bericht was in een hele vreemde taal geschreven. Dit was zelfs niet Duits of Tsjechisch. Hij moest denken aan het telefoontje dat hij enkele weken geleden had gekregen... en waarbij hij, voordat er werd opgehangen, een vreemde taal hoorde.

Hij swipede hem weg en nam weer een slok van zijn bier. Met zijn ogen op zowel de lantaarn als de Hussemannstrasse gericht.. De rij geparkeerde auto's aan de kanten.

Na een tijdje besloot hij toch maar om naar binnen te gaan; er was een plaatsje bij het raam vrij. Hij vulde de tijd door uit het raam te kijken en door zo nu en dan een slok uit zijn glas te nemen... om er vervolgens daarna nog eentje te bestellen... Bestudeerde nog een keer goed het pdf bestandje van zijn laatste boek op zijn smartphone. Hij kon concluderen dat hij er nogmaals tevreden over was. De sfeer in het café was erg vriendelijk; stelletjes van jong en oud; toeristen; de obers die zowel gerechten als pullen bier rond brachten. 'Allemaal veel relaxeter dan in Amsterdam...' dacht hij. 'Is dat nou niet het deuntje van Karmacoma van Massive Attack?' dacht hij ineens bij het horen van de muziek uit de caféspeakers. Het volume stond laag. Het kon ook een remix van iets zijn... Nee, het was wel degelijk Karmacoma.

Rond een uur of 10 verliet hij het café... Lopend door de nog altijd muisstille Husemannstrasse... Hij piste in het parkje verderop en kwam weer terecht in de Torstrasse. Daar zag hij een vos oversteken, die vervolgens tussen de twee wegen in de struiken verdween. Het beestje leek gewond. Door het bier had hij wel weer trek gekregen. Hij verorberde een curryworstmenu en pakte de tram naar zijn hostel.

In zijn hostel aangekomen besloot hij nog in de lounge te gaan zitten. Daar zaten twee dames, een stel, en een groep jongens die ongetwijfeld, aan hun stemmen te horen, uit Australië moesten komen. Het woord "Trump" kwam vaak voorbij. De muziek die werd afgespeeld bestond uit pompende Berlijnse techno... Hij bestelde een Carlsberg en ging zitten. Hij keek zijn berichten na, waaronder dat ene bericht... Ja vreemd... Hij kon het niet ontcijferen. Het zal wel een foutje zijn. Hij had deze smartphone ook misschien nog maar drie weken.

Rond een uur of 12 sloot de tent. Hij dronk rustig zijn biertje op... observeerde de opvliegerige Australiërs die overduidelijk de barvrouw overhaalden om gematst te worden. Wanneer zijn glas leeg was liep hij naar de lift. Onderweg zag hij die ene Antwerpenaar op de bank liggen met de laptop op zijn schoot... Overduidelijk was hij aan het Facetimen... Felix verstond vanaf die afstand slechts de zachte "G"'s.

Voor het slapen gaan keek hij uit het raam; voornamelijk naar de Fernsehtrum in de verte. De rode knipperende waarschuwingslichten die structuurmatig oplichtte en spontaan verduisterden. De gebouwen in de duisternis... Hij werd meegezogen door het uitzicht. Achter het spoorplatform zag hij plotseling iemand rennen... Een jogger? Dat zal wel. Wat moest dat ook alweer zijn? Een park? Een monumentenplaats? Was het wel een jogger of was hij op de vlucht voor iets? Het leek een beetje op zo'n ouderwets renspletje op de computer... Runner ja... Bij een hek stond hij even stil, om vervolgens weer terug te rennen.

Tijd om te slapen. Felix deed zijn smartphone aan de batterij, zeeke in de wastafel omdat hij geen zin had om vijftig tot honderd meter door de gang te moeten lopen. Kroop onder de dekens en sliep in. Echter, het inslapen stelde zich continu uit.

De ontsnapping.

Het dagelijkse uitzicht bestond uit een kale veld, woonwagens, een circustent, een olifant, een giraffe, een tijger in een kooi, drie balkende ezels in een stal en rondlopende kippen. Daarachter stonden enkele portiekwoningen en een oude fabriek die al sinds de val van het IJzeren Gordijn niet meer in

gebruik was. In de verte werd er geëfend met snerpende violen en enkele snaar en blaasinstrumenten... Samen met het monotone geronk van een compressor, die de stroom van een dichtbijzijnde telefoonpaal pikte, vormde het een raar orkest. Het was een grijze dag... Het weer maakte Kub er niet vrolijker op... Hij zat onder een parasol zijn sigaretje te roken en staarde naar de leegte. De spelende jongste zonen en dochters van hem en zijn nicht Ludmilla verzachtten soms de pijn... Ludmilla was in de woonwagen bezig de was aan het schrobben op een wasrooster. Samen hadden ze 38 kinderen, van vier tot zesendertig; maar dat was momenteel niet genoeg. Er ontbrak er eentje... Kub begon te snikken en Ludmilla stond hem bij. 'Onze Ilja'...

Een zoontje van zes merkte het verdriet van zijn ouders op, rende naar ze toe en hoopte zijn verscheurde stel op te vrolijken met een liedje op zijn trekfluit. Maar tevergeefs. In de verte schold en vloekte de zeventienjarige zoon wanneer de olifant een grote bruine hoop had gecreëerd.... De kippen slenterden alle kanten op.

Terwijl iedereen buiten zijn ding deed hadden Kub en Ludmilla zichzelf opgesloten in hun woonwagen. Zoals bijna elk willekeurig moment van de dag...

'Oh... Ilja...'

Ludmilla barstte weer los en Kub offerde zijn verdriet op om er voor haar nicht te zijn. Buiten hoorden ze plotseling luidruchtige kreten en gevloek...

...Een groep Neo-Nazi's hadden het veld betreden met stokken, knuppels en breekijzers.

'Oprotten uit deze stad... uit dit land!' brulde er eentje. De groep jongens in de leeftijdsgroep van 14 tot 36 verzamelden zich en maakten zich klaar voor de strijd. Dit is alweer de zoveelste

keer dat ze werden gehinderd door buitenstaanders... Als het de Neo Nazi's niet waren dan was het wel de politie... die ze corrupt noemden. De zonen waren inmiddels al in bezit van kapmessen, speren, planken en andere slag, stoot of steekwapens, terwijl Tum de Draak zijn brandende fakkel paraat hield. Zonder verder dialoog gingen de beide partijen in de aanval. Maar de Stabilni's werden onderschat... Enkele ervan kregen een flinke opsodemieter met een slagwapen... maar dat overtrof niet de uitrusting van hun tegenpartij... Een kale kop werd er met hakenkruis en al eraf gehakt, een buik werd opengehaald en Tum de Draak spuwde vuur, met behulp van zijn fakkel en vloeistof. Twee Neo-Nazi's vlogen in de fik. en renden krijsend alle kanten op. Vervolgens weerklonken er twee schoten en vielen ze neer om vervolgens op de grond verder uit te branden. De resterende neo-nazi's zette het hem op het rennen... Opnieuw schalde er enkele knallen over het terrein... Vakkundig werden de Neo-Nazi's één voor één doodgeschoten voordat ze het terrein konden verlaten. De 31 jarige zoon zat in zijn wachterstoren met een Dragunov Sniper. De olifant raakte in paniek en sprong en rende in het rond terwijl hij aan de kettingen vast zat. De tijger brulde vanuit zijn kooi, de ezels sprongen alle kanten op... en de zoon die de dieren bijhield (genaamd Pavlov) rende vloekend en scheldend achter de ontsnapte giraffe aan terwijl hij een verdovingspijl in zijn geweer probeerde te doen. De giraffe passeerde de Stabilni-zonen en dochters. Deze moesten wegduiken of springen en vervolgens rende het beest het terrein af. Pavlov richtte en schoot... mis. Hij vloekte. Kub stormde scheldend en tierend uit zijn woonwagen. Twee andere zoons genaamd Jany en Pety sprongen in de pick up om de achtervolging op de giraffe in te zetten... Ludmilla stond Kub bij.... die inmiddels bezig was om Pavlov's huid vol te schelden...

Jany en Pety waren inmiddels al uit het zicht verdwenen.

Met het brullende geluid van de motor van de Lada pick up scheurden Jany en Pety door Jizni Mesto om de giraffe proberen te overmeesteren.

Het beest had inmiddels al een hoop schade aangericht en Jany moest regelmatig een haal aan zijn stuur geven om enkele gecrashte of ingetrapte auto's te ontwijken...

'Het verdovingsgeweer!' riep hij naar Pety...

'Eeeh...! Kurwa!'

Scherpe bochten koesterend... piepende en rokende banden...

De twee broers vroegen zich af wat Pavlov het beest te eten had gegeven. In het ergste geval zou het vernietigende beest de Oude Stad betreden en dan waren de rapen gaar. Op den duur weerklonken de sirenes door de straat.

'Zatraceně!!!' vloekte Jany. Inmiddels hadden een zwerm politiewagens de achtervolging al ingezet. Op een willekeurige plekje zag het er zo uit: Eerst rende er een giraffe voorbij... waarbij enkele terrasgangers van een willekeurige buurtcafé automatisch in hun drankglas begonnen te kijken... vervolgens de brullende pick up van Jany en Pety... en daarna een zwerm politiewagens. Jany en Pety, al scheldend en vloekend in de cabine. Een tram die net uit de zijstraat kwam rijden konden ze niet ontwijken. Bloed en ingewanden vlogen in het rond of draaide met de wielaandrijvingen van de pick up mee... die vast zat in het half dubbel gevouwen tramstel. Aan alle kanten kwamen de politiewagens aanschieten om het geheel te omsingelen...

Kub schreeuwde en krijste van verdriet, wanneer hij met zijn bloedjes in de circustent achter de tv zat. De tv was een oud Oost-Duits model. De strepen trokken regelmatig door het

korrelige beeld. Het nieuws vertelde over een losgelopen giraffe die niet te vangen was... en dus nu vermist is...
Het zat de Stabilni-sekte niet mee.

Vanwege de schandalige wandaad werd Pavlov ritueel bestraft. Op zijn knieën zat hij met zijn ontblote bovenlijf in de kring van de Stabilni sekte. Kub smoorde allemaal rituele leuzen en hield een stuk merkijzer in de vuurton... Vervolgens drukte hij het strafmerk op de rug van Pavlov. Hij schreeuwde niet, hij zoog zijn pijn weg met zijn tanden op elkaar.

Minister van Lieren.

Terwijl Minister Ad van Lieren zijn toespraak hield in de Tweede Kamer, voelde hij zijn pik kloppen. Hij kon niet meer wachten; over twee dagen moest hij conferenties houden in Praag. Dat kon hij mooi gebruiken omdat hij in de Tsjechische hoofdstad genoeg adresjes wist van plekken met jonge jongetjes. Stukken goedkoper dan de plekken in Nederland. Hij raakte euforisch, maar probeerde zijn neutrale blik te bewaren en bij de orde van zaken te blijven.

Wanneer hij op moest staan om Pechthold te beantwoorden moest hij wat meer naar de microfoon buigen om de tent in zijn broek niet te laten opvallen.

'Meneer Pechthold... Dat kan allemaal wel zo wezen maar ik geloof daar niet zo in. De welvaart in dit land gaat juist beter dan ooit... Nieuwe snelwegen, nieuwe treinen, meer kans voor de studenten en de hogere klasse...'

'En de lagere klasse dan...'

'Ik was nog niet uitgepraat meneer Pechthold... en bovendien de lagere klasse daar versta ik meestal de pedofielen,

moordenaars, verkrachters en al dat andere tuig van de richel onder. Wilt u daar nou in investeren?...'

'Meneer van Lieren...'

'...u praat weer door me heen meneer Pechthold. Ik was aan het woord. Zoals ik al heb gezegd...'

Wanneer Ad's lul verslapte moest hij hem rechtschudden.

'Vanwaar die beweging?'

'Wat is dit voor linkse argwaan? Mijn piemel zat gewoon een beetje dwars...'

Een verontwaardigde uithaal galmde door de zaal. Mark Rutte barstte op een wel heel overdreven manier in lachen uit, maar maakte daarbij geen geluid.

'Dat is iets PRIVÉ, Meneer van Lieren!' donderde Pechthold.

'U vraagt het... en bovendien, over die onder en bovenklasse... Ik ben het volledig met de verkiezingsprogramma eens dat er geen geld geïnvesteerd moet worden in criminelen... Dat verstaan wij onder de onderklasse...'

'En de armen...'

'Ja en benen, meneer Pechthold... Mag ik nou eindelijk eens uitpraten?'

Met zijn Mercedes reed hij over de oprit van zijn villa in Wassenaar. Genoeg ruimte en een stuk of zestien kamers... Hij moest toch wat met al dat geld. Hij bliepte zijn auto op het slot en liep de trap van de veranda op...

'Het leven is fantastisch...' dacht hij tevreden. 'Onze partij is niet stuk te krijgen in vergelijking met al dat andere gepeupel en die NSB-clubs in de politiek.' Na het eten controleerde hij nog eenmaal of de vliegticket naar Praag op zijn plek lag. Hij snoof vervolgens een lijntje op en zocht op Spotify wat cellomuziek op. Vervolgens schonk hij een glas wijn in en liet zich in de stoel zakken. De cellomuziek gaf hem zoveel rust en

deed hem euforisch voelen. Door de klanken zag hij zichzelf als jongetje door de duinen rennen, en de verdere herinneringen aan zijn eindeloze jeugd.

'Nogmaals,' dacht hij 'wat is het leven toch mooi. Een lopende partij, over twee dagen de mooiste jongetjes van Praag treffen en over drie jaar ben ik met pensioen... Heeeerlijk! En wat kan mij nou overkomen? Geld maakt alles makkelijk... en mijn vriend Joris kwam er toch ook mee weg?'

Van krantenbezorger tot huurmoordenaar.

Het Air France-toestel landde stipt op tijd op Letiště Václava Havla, de luchthaven van Praag. Een van de inzittenden was de zekere Piemel (spreek uit als Pjee-mèl). Een CV opgebouwd als krantenbezorger, kok in een Parijse bistro, militair bij het vreemdelingenlegioen en op het laatst als huurmoordenaar voor de Europese Unie. Hij maakte zich klaar voor een nieuwe reeks opdrachten in Praag... Zijn bagage bestond, op een weekendtas met gladgestreken pakken na, uit niks. Zijn paspoort was vervalst en de man was toe aan een paar goedkope biertjes na een missie in Rome die met een sisser was afgelopen. Als het tweede schot ook mis was, was hij flink de pineut geweest. Samen met de vracht zakenmannen, toeristen en Joost mocht weten wat de reizigers op hun lever hadden, schuifelde Piemel via een loopbrug het toestel uit en belandde hij in de terminal. De galmende omroep die zowel in het Tsjechisch als in het Engels gesproken werd domineerde in de vertrekhallen. Hij moest wachten op een telefoontje van zijn baas en een goedkoop hotel zoeken... Dat zou minder opvallen. Rare logica van zijn baas. Wat heeft een man, met een dure zakenpak nou te zoeken in een een of andere hostel met allemaal van die naar

zweet stinkende nomaden? Afijn...

Bij de ingang hield hij een taxi aan, bestuurd door een Tsjechisch mannetje met vet haar, een slordig geschoren baardje en diepe ogen. Onderweg lulde hij de oren van Piemel's kop, in de veronderstelling dat hij verstaan zou worden...

Piemel trok zich er maar niks van aan en keek afleidend uit het raam, naar de snelweg, langs de grijze portiekwoningen in de verte van de armzalige buitenwijkjes. Hij geloofde erin dat de binnenstad erg mooi zou moeten zijn, maar de buitenwijkjes. Daar was een Banlieu volgens hem niks bij.

De taxichauffeur ratelde maar door met een irritante lach. Via de achteruitkijkspiegel kon Piemel zien dat die vent slechts drie of vier tanden had, waarvan twee ervan zwart en verrot waren. Hij kreeg een telefoontje van zijn baas. Terwijl hij belde ratelde die taxichauffeur nog steeds door. Het leek zelfs alsof hij zijn stem en zijn irritante piepende lach steeds meer verhief...

Piemel kon hem wel door zijn hoofd schieten met een gedempt pistool, hem uit de auto gooien, en vervolgens zelf verder gaan. Zijn baas vroeg ook al naar dat irritante geschetter op de achtergrond. Vervolgens bood hij hem een hostel aan, gelegen in Praag 3.

Aangekomen bij het hotel... of hostel, was Piemel blij dat hij van die kwetterkwiebus af was. Hij betaalde hem en met zijn weekendtas liep hij naar de ingang.

De filmcrew.

'Maar... Ik snap daar helemaal geen balle van! Ik kom zelf uit Amsterdam! We kunnen de film dan toch ook gewoon daar op laten nemen?'

Paul is een B-acteur, een kleerkast van een vent en speelde in Amerika bijna zeven a acht films per jaar... Veelal actie... Mensen als Jean-Claude van Damme en Dolph Lundgren vond hij mietjes die nooit iets bereikt hadden. 'Betaal jij?' zei Dave Cullen... een Amerikaanse B regisseur. De filmcrew was de dag daarvoor in Praag aangekomen om Tough Soldiers 2: Mission Europe te schieten. In het kantoor van de studio werden de plannen en de opnames besproken. Een scene zou zich in Amsterdam af moeten spelen, maar deze moest vanwege het budget in Praag opgenomen worden. Het was immers een concurrent op The Expendables... een film die zowel Paul Tiersma als de rest van de crew ook kut vond... Tough Soldiers was tenminste veel beter. Meer actie, minder gelul... De verdere acteurs bestonden uit Billy Blanks, Jeff Wincott, Gary Daniels, Olivier Grunner, Frank Jones, John Stone, Geoff "The Wolf" Preston, Ben Glimmer en Scott Pulver... Ze verzamelden in een willekeurige ruimte die ze met het budget van deel 1 konden huren. Het begon al meteen met stoere praatjes over boxen en wie ze vroeger op school wel niet op hun smoel hadden geslagen... of hoe ze tien jaar later wraak namen op een pestkop, nadat ze wel eens even hun skills hadden bijgetraind, na een leven door te staan als een iel puisterig jongetje. 'Maar godverdomme hé!' dreinde Paul Tiersma tegen Dave Cullen... 'Waarom nou Pra-haaag! In Amsterdam heb je ook veel mooie plekjes...'

'Jezus Paul... wat loop je nou te zeiken? Regel jij het daar dan met de gemeente? Wees nou eens blij dat je niet voor de zoveelste keer in Sofia hoeft te schieten.

'Ja maar Praag en Sofia... één pot nat... In de jaren 90 kon ik tenminste nog in Amerika schieten, maar nu moet het altijd maar weer in die uitgestorven grafsteden...'

'Nou... dan knippen we jou er toch uit? Dan speel je aan het begin dat je dood gaat en dan sodemieter je maar lekker op.'
'Neee-heeee-heeee!'

'Nou, zeik dan niet en kom eens over als hoe je eruit ziet...'

En zo namen alle gespierde actiehelden in een kring plaats...
Alsof het een praatgroep was. Blikken bier werden
opengetrokken. Billy Blanks trok een vies gezicht op...

'Dit smaakt naar pis...'

'Begin jij nou ook al?' zuchtte Cullen. 'Nou, allemaal koppen
dicht en je script pakken.'

Wat gezucht, geschuifel met stoelen en geblader van de
scripten.

'Zoals jullie inmiddels vernomen hadden gaan we beginnen aan
het tweede deel van Tough Soldiers. Het is de doel om hem in
de bioscoop. Maarja, deel 1 was verdomme ook al direct to
video...' Met zijn duim en wijsvinger raakte hij zijn beide
ooghoeken aan, haalde adem, kuchte.... 'Oké...'

'The Expendables is shit!' snauwde Scott Pulver. 'We moeten
gewoon meer guns, meer bloed en meer explosies hebben...
Dat wil het publiek zien...'

'En locaties.' zegt Jeff Wincott.

'Ja, en dan de Nederlandse kijkers wijsmaken dat Amsterdam er
zo uitziet.' dreinde Paul Tiersma...

'Paul! Wil je dood in het begin van de film?'

Paul ging prompt rechtop zitten.

Cullen ging verder...

'Morgen verwelkomen we de nieuwe crewleden en bijrollen...
Ze komen met bussen... Ahum... Eerst de bespreking... De
openingscene speelt zich in Amsterdam af... Ja, jullie weten de
teksten... Veel explosies en schieten enzo... Beetje jullie moves
maken... Een terrorist enzo... Hij moet dan met een sniper de

executie plegen. Afijn... Nu de wapens... Volgen jullie me?'
Iedereen stond op en volgden Cullen naar een opslagruimte...
achter een hele grote dikke schuifdeur. Cullen trok aan een
hendel en schoof de deur met een rommelend geluid open.
Het leek wel een heuse opslagruimte van een leger ofzoiets.
Pistolen, machinegeweren, shotguns, snipers, bazooka's,
messen... Wel allemaal nep, welteverstaan...
'Afblijven...' zei Cullen, op het moment dat de nieuwsgierige
handjes aan de orde kwamen.
'Wat is dit allemaal voor Talibantroep?' merkte Frank Jones op.
Cullen zuchtte weer diep.
'Maar even tussendoor...' vroeg Olivier Grunner... een
Fransman... 'Wordt Parijs ook in Praag opgenomen?'
'Nee... Boekarest...'
'Boekarest...'
'Begin jij nou ook?'
'Non, non...'
'Ja, weetje... Boekarest heeft wel overeenkomsten met Parijs...
Er staat een Arc de Triomph-achtig gebouw, enne... die kleine
straatjes en het station heet daar toch ook Gare du Nord ofzo?'
'Ik zou het niet weten...'
'En dan plakken we de Eiffeltoren erin... Net zoals met
Amsterdam... plakken we een van die torens erin op de
achtergrond.'
Paul begon te knarsetanden.
'Maar Praag... Boekarest en...' vroeg Scott Pulver.
'Nog ergens op het platteland. Voor de Duitsland-scene's...'

Voor de openingscene in Amsterdam gingen ze naar Praag 2.
Eerst op verkenning... Met allemaal van die kleerkasten op
sleeptouw nam Cullen de voorhoede.
'Tsja...' dacht Paul. 'En-toch-heeft-deze-omgeving-wel-iets-weg

-van-Amsterdam-West.... Of toch Oost?'

In het script werd de Amsterdam-scene als volgt neergezet: De Tough Soldiers moesten een terrorist in de val zien te lokken... In Amsterdam dus... Maar dat mislukt... Nou, beetje vechten met de bodyguards van de terrorist... Beetje schieten... Dit klonk wel erg als Double Team met Jean Claude van Damme. De hele crew vond dat overigens ook een kutfilm...

Na de bespreking en het doornemen van de locatie gingen ze lunchen. Ze kwamen bij een plaatselijke bakker uit; genaamd Bageterie Boulevard. Paul Tiersma moest hierbij aan Bakkerij Bart denken... Bij binnenkomst richtten de meeste klanten hun ogen op de rij grote mannen. Smartphones werden tevoorschijn gehaald... Foto's werden gemaakt... filmpjes... hashtags... delen... Instagram... Facebook... tekstjes... Maar niemand herkende enige acteurs in de crew.

Paul bekeek de menigte die daar met hun smartphone zaten te zwaaien...

'Nou!' dacht hij... 'Stelletje modderfokkers... Kom dan hier! Ik ben godverdomme Paul Tiersma... DE Spierbundel uit Nederland... Beter dan die rare Belg Jean Claude van Damme, met zijn domme Kickboxerfilmpjes en andere Bloedsport achtige ongein. Hebben jullie Cybercop niet gezien? Dat ben ik godverdomme... Mijn rol in de jaren 90... Net zoals Cybercop 2 en 3... Of wat te denken van de betere... shit wat was de titel ook alweer... Kwam in iedergeval uit 2003... Mooi tripje naar Israël omdat hij zich daar afspeelde... Beter dan dat eeuwige sompige, door al die dictaturendinges verneukte, Oost Europa..'
'Oh...eeehm... The Frikandel please...'

Het broodje frikandel (in het Tsjechisch geschreven als frikadelle) zag er wel vreemd uit; alsof het in plakjes gesneden was. Verkochten ze dan frikandellen in Tsjechië?

Met een zwaar geroffel liep de crew naar een willekeurige zitplek... De krukken en de bank maakten krakende geluiden. Ze moesten wel minstens twee tafels in beslag nemen. Ze werden stiekem bekeken door de klanten. Toen de broodjes klaar waren werden ze omgeroepen met het nummer op het bonnetje wat ze gekregen hebben. Met een roffelend geluid door het gewicht en de schoenen haalde de crew hun bestellingen op. Vervolgens namen ze plaats, de banken en krukken kraakten er weer van. Ben Glimmer plukte de tomaatjes en augurkjes van zijn broodje en Paul Tiersma kromp ineen terwijl hij zijn broodje ter controle opende... Je wist het maar nooit in het Oostblok. Hij voelde zich opgelicht; dit was geen frikandel, maar een in plakjes gesneden gehaktbal. Maar hij moest zich inhouden, anders moest hij een doodscene spelen in het begin, en dat is nog wel het laatste wat hij wou. Dan kon hij deel 3 ook wel vergeten.

'Hoe zit dat nou met de cameraploeg?' vroeg Jeff Wincott.

'Die zijn onderweg... Ze hadden vanmorgen geappt...'

antwoordde Cullen. 'Ze zijn net klaar met de nieuwste film van Steven Seagal in Roemenië...'

'Die paardenstaartnichten?' vroeg Geoff "The Wolf"

'Ja, met die rare beweginkjes...' voegde Billy Blanks eraan toe.

'Eeh... ja, die fluisterende homo ja. Maar nu ter zake, ze komen dus morgen dus dan weet je wel wat we vanavond gaan doen.'

'Zuipen...' zei Gary Daniels.

'Hoeren...' zei Frank Jones.

Op dat ogenblik hoorden ze geschreeuw. Wanneer ze opkeken zagen ze net hoe er twee gemaskerde mannen de bakkerij binnenstormden. De ene zwaaide met zijn pistool en de ander had wel een zeer groot machinegeweer. Ze schreeuwde allemaal dingen in het Tsjechisch, maar het zag er naar uit dat iedereen op de grond moest liggen. Het zweet brak uit bij Paul

Tiersma, terwijl hij, samen met zijn crewleden de overvallers gehoorzaamde.

'Mijn zoons, dochters en stiefzoons en dochters... Mijn exen niet meegerekend...' dacht hij... 'Mijn toekomstige carrière... Tough Soldiers 3, 4, 5... een nieuwe Cybercop... Kop of munt... ' Hij was nog nooit in zijn leven zo bang geweest. Billy Blanks smoorde een piepend zacht geluidje terwijl hij helemaal ineen gekropen op de vloer lag. De twee overvallers zwaaiden nog steeds met hun geweren en waren heel erg boos. Tenminste... als de kassières niet meewerkten... Deze dames deden haastig de kassalades open en terwijl ze de rovers met angstige blikken aankeken en haalde ze het geld eruit... Vele briefjes en muntjes lieten ze vallen. Een van de kassières werd door haar hoofd geschoten. Hersenen vlogen in het rond. Een ijzingwekkend gegil onder de klanten en de crewleden... behalve Cullen... die hield zich koest.

Tsjechisch gevloek en gescheld onder die twee rovers. 'Een FN Minimi' dacht Paul bibberend... 'die andere gast heeft gewoon een fokking FN Minimi luchtkanon in zijn klauwen...' Hij voelde iets warms en vochtigs door zijn onderbroek sijpelen. De rovers wendden een blik naar de crew en barstte in lachen uit. Die gast met die FN maakte een aanvalsbeweging... De crewleden gilden met hun hoogste stemmetjes en de rovers kwamen niet meer bij...

'Wat nu! Oh... Daar gaat Tough Soldiers 3, 4, 5, 6, 7 en 8... daar gaat een nieuwe Cybercop... Het zou een herbeleving zijn geweest... Ik hou van mijn kinderen en stiefkinderen... Mijn exen kunnen nog steeds doodvallen... Mijn successen in de gym... Alles is voorbij... het is nog maar een kwestie van... ' Sirenes schalmden buiten door de straat. Die twee rovers weer vanalles in het Tsjechisch schreeuwen... Een galmende stem door een megafoon en die ene gast die het vuur opende met

zijn FN Minimi. De knallen weergalmden door de toko... Glassplinters vlogen in het rond... Voor de rest kon Paul alleen maar zien hoe die vent door het glas op, ongetwijfeld de politie stond te schieten. Die andere vent sloot zich aan met zijn pistooltje en leverde daarmee ook enkele knallen. Dat pistool; dat was een Glock kon Paul nu zien. Een pistool die niet in de film gebruikt zou worden, aangezien de replica te duur was. Overduidelijk was de Mobiele Eenheid al gearriveerd want ook buiten kletterde het van de machinegeweren en al snel werden de twee rovers, samen met nog enkele klanten, helemaal doorzeeft... Puin, brokken, glas, stukjes brood, beleg, frisdrankresten, bloed... alles vloog in het rond...

Post-Sovjet trauma.

Het zweet brak uit op zijn voorhoofd wanneer Tomik, een eenmansmeris, een melding kreeg uit Praag 2. Een overval... Een voetganger had twee mannen met zowel licht als zwaar geschut een broodjeszaak binnen zien lopen. Tomik was weer eens zeer bang om doodgeschoten te worden. Maargoed... Hij gooide zijn halve kartonnen beker koffie neer en stapte in zijn politiewagen. Met gillende sirenes racede hij naar plaats delict. Hij moest van de heuvelachtige straten in Praag 1 de brug over, door het centrum heen, langs trams, asociale bestuurders... Het liefst wou hij bonnen uitdelen. Alhoewel... ook bij het aanhouden van zo'n asociale bestuurder was hij bang om doodgeschoten te worden. Tomik had een trauma; in 1989 werd hij beschoten door een vuile Westerling; zoals hij dat verwoorde. Zes kogels... waarbij ééntje in zijn teelbal... Daarom had Tomik ook slechts één teelbal... Daarna viel de muur, Het IJzeren gordijn en vervolgens Tsjechië en Slowakije

werden gescheiden. Allemaal in een korte periode. Om te bedenken dat Hitler en Napoleon ook slechts één teelbal hadden. Vanaf dat moment in de periode van 1989 tot 1991 besepte Tomik drastisch dat hij niet voor het geluk geboren was... Tegenstrijdig nadat hij op studenten in heeft lopen rammen die de slachtoffers van de Nazi's herdachten, maar het was slechts een opdracht.

En verdomme, hij was bij plaats delict... nadat hij zich verschulde in zijn traumatische herinneringen. Om de hoek moest het gebeuren. Want hij zag hoe de voetgangers gillend alle kanten op renden. Hij remde af, terwijl de sirene nog stond te loeien, snoof een poedertje en vervolgens sloeg hij rechtsaf. Daar stond de hele politiebrigade... Auto's, busjes en jawel... er werd geschoten, in zo'n vredig straatje. Hij scheurde erop af en sprong vervolgens uit zijn auto en met een strijdkreet haalde hij zijn CZ uit zijn holster en schoot hij in een wilde weg op de gevel van de bakker. Het oorverdovende gekletter wat uit de bakkerij schalde. Gaten in de auto's, springende motorkappen; enkele brigadiers die al waren bezweken. Hij kon de daders niet zien. Zijn collega's deden met hun machinegeweren en pistolen de hele gevel van de bakker in gatenkaas veranderen... Brokken beton en glas die in het rond vlogen, geparkeerde auto's die werden doorzeeft. Toen Tomiks CZ leeg was begon hij te overgeven.

Toen staakte het vuren... werden er nog wat naschoten afgevuurd en vervolgens in mobilofoons geschreeuwd. Tomik veegde de kots uit zijn grote grijze snor en vervolgens het zweet van zijn voorhoofd. Zijn collega's slenterden, met hun geweren of pistolen gericht, naar de bakkerij... Tomik liep maar mee...

'Zo Tomik, ben je daar eindelijk?' riep een van zijn collega's tussen neus en lippen door.

De bakkerij was in een ruïne veranderd... De twee overvallers lagen dood op de grond. Vele klanten waren doorzeefd... soms omringt met de rouwende klanten die het overleefd hadden.

Tsja, dat gebeurde wel eens...

Naast hulzen lag de vloer ook vol met gevallen belegde broodjes, plassen frisdrank uit kartonnen bekers en...

Tomik pakte zijn zakdoek om de zweetdruppels van zijn hoofd te vegen en toen deed het team een vreemde ontdekking:

Enkele hele grote meneren met gigantische spierballen krabbelden overeind en staken hun handen omhoog... sommigen hadden de tranen op hun wangen.

De groep klerkasten zaten bibberend en in dekens gewikkeld op te stoep... Een vrouwelijke psycholoog werd ingeschakeld, ze werden gecontroleerd op eventuele schade en vervolgens ondervraagd.

Tomik stond er maar een beetje voor pampus bij... Hij leek totaal door zijn collega's genegeerd te worden. Hij stond op scherp om in actie te komen wanneer het zou moeten, maar niemand vroeg om zijn hulp. De omgeving werd met een lint afgezet en nieuwsgierige voetgangers keken grotendeels door de lens van hun smartphone... Hashtags, delen, Twitter, Instagram, Facebook, selfies...

Tomik liep maar naar zijn auto toe. Een borrelend gemompel uit zijn walkietalkie...

Het klonk als een noodgeval en jawel...

'Jongens!' riep hij, terwijl hij terug naar de brigade liep... 'een ontsnapte giraffe in Jižní Město...'

'Geen geintjes Tomik...'

Mensen...

'Hier zullen ze me wel niet vinden...' dacht de giraffe. Ze bevond zich en een of andere opstelterrein met verroeste treinen. Haar hart bonkte in haar lange keel... Het was de giraffe gelukt om te ontsnappen van het menselijke ongedierte. Maar nu begon ze erachter te komen dat haar lange nek het grootste probleem begon te worden. Die wagens... op die ijzeren sporen... Daar zou je je zo goed in kunnen verstoppen. Maarja... Die verdomde lange nek en het menselijke ongedierte dat op elke willekeurige hoek schuilde; het kon elk moment opduiken en het beestje alsnog haar vrijheid ontnemen. Het is een uitzonderlijk ras op deze planeet... net zoals de meerderheid van de levende wezens op deze wereld. Het draagt kleren, het voert oorlog, het moord voor zijn plezier, het gebruikt andere levenssoorten als speelgoed, voor allemaal van die achterlijke acts met tijgers en olifanten, het plundert en het sloopt om een leefomgeving te stichten, het vervuult de lucht, jagen je op... Het enige wat ze wel weer goed doen is niet op elke willekeurige plek gaan zitten schijnen. Dat doen ze dan weer wel netjes op een voorziening waarvan de giraffe de naam niet wist.

Ze nam een hap van een tak van een boom op het erf. Er zaten nog maar weinig blaadjes aan. 'Ook dat nog...' dacht ze. 'Alle bomen zijn hier verdomme kaal... en het is koud.'

De Giraffe was absoluut niet voor het geluk geboren. Ze werd in 1998 geboren in Afrika... maar daar werd ze nog geen paar jaar later door een stel stropers, want zo noemde ze dat, gevangen genomen en moest ze uren in een donkere iets zitten. Ineens was er geen safari meer, maar een één of ander grijs en somber oord en vervolgens enkele spijlen en allemaal van die debielen die foto's van haar maakten of naar haar wezen... Om